

Ей моминската мамина ракла
съ позлатената дърворѣзба —
колко пѣти е мама оплаквала
надъ капака ѝ своята сждба.

Ето сжшитѣ грѣйнали менци
съсь кования надписенъ редъ :
„Отъ залѣжника на младоженцитѣ
осемстотинъ и деветдесетъ“.

А отъ пѣстрата чайна кутия
все се смѣй тозъ китаецъ чудатъ —
кривогледъ, на главата съ хуния,
прекобилчилъ два коша съсь цвятъ.

Ето шампата старонародна,
оживяла на мойта душа —
„Туй е Хаджи Димитъръ войвода,
а тозъ, синко, Стефанъ Караджа“.